

זה הדדדד

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 12, 19 במארס 2014

אופוזיציה נחושה מול ממשלה דורסנית

חסר תקדים: האופוזיציה החרימה את דיוני מליאת הכנסת, במחאה על הכוחניות בה נקטה הממשלה בהעברתה של חבילת החוקים האנטי-דמוקרטיים • הועלה אחוז החסימה

הקואליציה – חוק המשילות (הכולל את העלאת אחוז החסימה), חוק הגיוס והחוק למשאל עם (שנועד לערום מכשולים בפני הסדר מדיני, שיכלול נסיגה ישראלית משטחים כבושים, דוגמת רמת הגולן הסורית או ירושלים המזרחית).

צעד מרחיק לכת זה ננקט בעקבות ההתנהלות האנטי-דמוקרטיות של הקואליציה, שכללה שימוש לרעה בתקנון הכנסת וקביעת סדרי דיון מיוחדים, בהם נעשה שימוש עד כה רק בשעת חירום. מטרת מהלכים אלו הייתה למנוע דיון ציבורי נאות.

ח"כ **דב חנין** (חד"ש), ממובילי התארגנות הפרלמנטארית נגד "חוק המשילות", אמר בכינוס

מליאת הכנסת כמעט ריקה, לאחר שהאופוזיציה החרימה את דיוניה

המחאה: "זהו אירוע חסר תקדים בהיסטוריה של הכנסת, אבל לא בהיסטוריה של הפרלמנטים בעולם. ב-1924 פרשו חברי הפרלמנט הדמוקרטים מהפרלמנט האיטלקי, והשאירו את מוסוליני וחבריו לבד. אנחנו עדיין איננו שם. המהלך שלנו היום היה קריאת אזהרה. אם לא נתגייס להגנת הדמוקרטיה, להגנת כללי העבודה בכנסת, להגנת המיעוטים בחברה – לא תישאר דמוקרטיה להגן עלינו".

לאחר מאבק ממושך – אשר כלל עשרות שעות דיונים בוועדת חוקה והתגייסות חסרת תקדים של האופוזיציה, אשרה החרימה את דיוני מליאת הכנסת וקיימה דיונים אלטרנטיביים – אישרה לבסוף הכנסת (11.3) את הצעת

החוק הממשלתית המכונה "חוק המשילות", במסגרתה הועלה אחוז החסימה בבחירות לכנסת ל-3.25%.

דיוני "מליאת הכנסת האלטרנטיבית" עמדו במוקד ההתעניינות התקשורתית, שכן מעולם לא אירע קודם לכן בישראל שכל חברי הכנסת מסיעות האופוזיציה החרימו כאיש אחד את דיוני המליאה, והתכנסו באולם נפרד

במשכן הכנסת כדי לקיים דיון חלופי. יו"ר האופוזיציה, ח"כ **יצחק (בוזי) הרצוג** (העבודה), אמר בפתח כינוס המחאה: "אנחנו מכונסים באולם הזה משום שהמאבק פה הוא על הדמוקרטיה. מן האולם הזה תצא בשורה לעם ישראל, שידע שאנחנו נאבקים על ציפור הנפש שלו – על הזכות להביע דעה, לייצג את העם נאמנה ולנהל ויכוח פרלמנטארי נאות".

האופוזיציה החרימה את הדיונים ואת ההצבעות על אודות שלושת החוקים הכלולים בעסקת החבילה של

מכתבים למערכת

כך כופים הסכמים

בשנים האחרונות, יזם האיחוד האירופי את "הסכמי השותפות" עם מדינות שבעבר היו חלק מברית המועצות. הסכמים אלו לוו בתעמולה שקרית, כאילו חתימה עליהם תפתח את דלתות האיחוד האירופי בפני העמים במזרח היבשת, תבטל את הצורך בוויזות ותחולל שגשוג כלכלי.

מעט לפני שחתם על "הסכם השותפות", ביקש ויקטור ינוקוביץ' – בעת שכהן כנשיא הנבחר של אוקראינה – לדון מחדש בפרטים, וגם לשתף בשיחות את רוסיה. ברור, כי נוכח הקשרים הכלכליים ההדוקים בין שתי המדינות (מרבית התוצרת התעשייתית של אוקראינה מיוצאת לשוק הרוסי) בחתימה של אוקראינה על "הסכם השותפות" עם האיחוד האירופי, גם רוסיה היא בעלת עניין.

אך האיחוד האירופי דחה נחרצות את שיתופה של רוסיה בשיחות, וגם סירב להשהות את החתימה על הסכם. נציגים רשמיים של האיחוד האירופי הגיעו לקייב, כדי ללחוץ על ינוקוביץ' לקבל את התכתיב ללא תנאי. כשזה לא עזר, עודדו באיחוד האירופי את ההפגנות בכיכרות קייב, אשר מהר מאוד הפכו אלימות. גורמי ימין קיצוני חמושים ומאומנים – המאורגנים ב-"פלוגות סער" – מילאו תפקיד מטרד בהסלמת המחאה. עוד בין המשתתפים בהפגנות: שר החוץ של גרמניה, מזכירת השגרירות האמריקאית, יו"ר הפרלמנט של ליטא, וחברי פרלמנט נוספים מהאיחוד האירופי.

טלמון סילבר

רק לנתניהו מותר

העיתונאית ענת קם ישבה בכלא בעקבות פרסום מידע מסווג אליו נחשפה במהלך שירותה הצבאי. ממשלת ישראל החליטה לחשוף את תפיסת אוניית הנשק "קלוס סי", עוד בטרם זו נכנסה למים הטריטוריאליים של ישראל, ועוד בטרם שבו החיילים ארצה. החשיפה הזו עלולה הייתה להיות מסוכנת פי כמה מהחשיפה של ענת קם, אבל איש משרי הממשלה לא ייכנס לכלא. לממשלת נתניהו מותר.

ובכלל, מה כל כך מפתיע בכך שלאיראן יש נשק? האם למדינת ישראל אין נשק? לאחרונה פורסם כי תקציב פרויקט "כיפת ברזל" יגדל בחצי מיליארד שקל. כלומר, ישראל משקיעה סכומי עתק בהתחמשות ובשכלול יכולותיה הצבאיות. כנראה, שלדעת הממשלה, רק לישראל יש זכות לנשק. לממשלת נתניהו מותר.

מדובר באותה הממשלה, אשר מרבית סיעותיה תמכו בכנסת הקודמת בחקיקת חוק האוסר החרמת מוצרים מההתנחלויות, וגיננו את אקט החרם כמעשה לא מוסרי. אולם בחודש שעבר נאם נתניהו בוועידת הנשיאים בירושלים, וקרא "להחרים את המחרימים". לממשלת נתניהו מותר.

נתניהו גם לא מתבייש לדרוש כי במסגרת הסדר מדיני בין ישראל לבין הפלסטינים, יסופקו לישראל ערובות בינלאומיות להגנתה, ממש כאילו זו ישראל שצריכה שיגנו עליה מפני הפלסטינים, ולא הפלסטינים שזקוקים להגנה מפני ישראל. למיותר לציין, שנתניהו לא יראה בעין יפה אם אש"ף ידרוש ערובות בינלאומיות להגנת המדינה הפלסטינית. רק לממשלת נתניהו מותר.

יוסי ס.

דברים בשם אומרם

הפוך על הפוך

"הצירוף של צילום של איזה סגן אלוף באקט אלים בתוספת כותרת בעיתון, בתוספת תביעה משפטית כלפי צה"ל, הוא שילוב מאוד כוחני".

(הפרשן אמנון לורד, "מעריב", 2.3)

למה רוצים לסגור את רשות השידור

"סגירת רשות השידור היא סימנה בלבד. אף אחד לא רוצה לסגור אותנו באמת. רוצים להעביר את הרשות לידיים פרטיות, לטייקונים שיהיו להם בידיים מאות מיליונים... אני 22 שנה ברשות השידור, וכך היה תמיד. השר מרים טלפון לעורך, מתקשרים לקונטרול באמצע 'מבט' וצועקים 'מה אתם משדרים?' כל ראש ממשלה, גם היום".

(מושה שגב, יו"ר ועד ההנדסאים והטכנאים של ערוץ 1,

"גלובס", 2.3)

הזדמנות עסקית: שכר של 140 שקל לחודש

"משקיעים זרים מבינים כי נכון להעתיק את פעילותם היצרנית לאדמת אתיופיה. מאחר ששם הם ייהנו, בין היתר, מכוח עבודה זול: בעלות של 40 – 100 דולר לחודש".

(עו"ד אלי דורון, המייצג בעלי הון ישראלים באתיופיה,

"גלובס", 3.3)

אוקראינה: אם אין אני לי מי לי

"שניים מאנשי העסקים הבולטים באוקראינה העניקו בשבת את תמיכתם לממשלה הזמנית בקייב. בשיחה עם פייננשל טיימס, אמר המיליארדר איגור קולומויסקי שהוא נענה להצעת קייב לעמוד בראש ממשלת מחוז מגוריו במזרח אוקראינה, שם הוא שולט בחלק גדול מהתעשייה ובעסקים נוספים. במוצאי שבת נודע גם כי סרגיי טאורטה, תעשיין מיליארדר, הסכים לכהן כמושל מחוז המכרות במזרח המדינה. האיש העשיר באוקראינה, רינאט אחמטוב, קרא באחרונה לאחדות לאומית".

(מתוך ידיעה בעיתון הבריטי "פייננשל טיימס", 2.3)

ניתוח מעמדי

"הקפיטליזם אינו הבעיה – אלא הקפיטליסטים".

(שמואל האוזר, יו"ר הרשות לניירות ערך,

"דה מרקר", 5.3)

זמן לחשבון נפש

בעקבות הפסדה של חד"ש בבחירות לראשות עיריית נצרת, נערכים דיונים לניתוח מצב המפלגה והחזית ולהפקת לקחים

להעלים את המפלגה הקומוניסטית ואת חד"ש מהנוף הפוליטי של מדינת ישראל.

הסתה, איזמים ושובה של העדתיות

בדיון שערכה הלשכה הפוליטית של מק"י, הדגיש מזכ"ל המפלגה, **מוחמד נפאע**, כי הבחירות לראש העיר נצרת מהוות "תוצאות קשות עבורנו, המחייבות בדיק בית רציני". נפאע הביע תמיכה בגילוי הדעת שפרסמה חזית נצרת הדמוקרטית, והצביע על מספר שגיאות שנעשו במהלך מערכת הבחירות – כולל הבלטת הפן האישי של המועמד, מבלי להעמיק בהצגת האלטרנטיבה הפוליטית והרעיונית שמציבה החזית מול יריביה מהימין. נפאע תקף במילים חריפות "את הגישה העדתית אותה קידמו גורמים בתוך רשימת 'נאסרתי', כאילו מדובר במערכת של מוסלמים נגד נוצרים. צעד זה נעשה לשביעות רצונם של השלטונות, המעוניינים להחליש את המאבק המאוחד של המיעוט הלאומי הערבי-פלסטיני בישראל".

מזכיר מחוז נצרת של מק"י, **מנצור דהאמשה**, עמד על "הקושי להתמודד במערכת בחירות אחת נגד כולם: התנועה האסלאמית, בל"ד ומפלגות הממסד, שחברו יחד כדי לחסל את חד"ש". הוא תיאר את האווירה הקשה ששררה בעיר במערכת הבחירות, ביום הבחירות, וגם לאחר הבחירות, אשר הובילה למתקפות פיזיות, למעשי בריונות ולאיזמים ברצח כלפי פעילי חד"ש בעיר.

בישיבת הלשכה השתתף **ואאל גה'שאן**, מזכיר סניף מק"י בנצרת, שהוסיף מימד של ביקורת עצמית לדברים שנאמרו. "התוצאות במערכת הבחירות משקפות גם כישלון פוליטי לאורך השנים", אמר, והוסיף כי "חלק מהציבור התרחק מאיתנו, ולא עשינו דבר כדי לקרבו שוב אל עמדותינו". עוד הוסיף, כי "לא ניתן להגדיר את מה שעברנו כמערכת בחירות לראשות העיר, אלא כמלחמה שהוכרזה נגד המפלגה והחזית ונגד הנהגותיהן".

בדיון ציון כמו-כן, כי הפקת הלקחים של מערכת הבחירות ברשויות המקומיות רק החלה. המלאכה תימשך בוועידת מק"י שלא-מן-המניין, שתכנס בסוף חודש מאי.

"נכבד את רצון הבוחר בעיר ואנו מכירים בתוצאות", כך מסרה חזית נצרת הדמוקרטית למחרת הבחירות לראשות העיר (12.3), עם פרסום התוצאות. יום הבחירות התנהל באווירת הפחדה ובריונות כלפי מצביעים ותומכי חד"ש בקלפיות, ותוך ניסיונות בלתי פוסקים לפגוע בפעילי החזית. עם סגירת הקלפיות נמסר כי 83.6% מבעלי זכות הבחירה הצביעו, זאת לעומת 72% בבחירות הקודמות לראשות העיר, שהתקיימו בחודש אוקטובר. לאחר ספירת הקולות התברר כי **עלי סלאם** הוא המנצח.

עלי סלאם, מהרשימה העצמאית "נאסרתי" (נצרת שלי), זכה ב-27,666 קולות, לעומת 17,266 בהם זכה מועמד חד"ש **ראמו ג'ראייסי**, שכהן כראש העיר בעשרים השנים האחרונות. לאחר היוודע תוצאות הבחירות, הגיע ג'ראייסי למטה החזית, שם בירך את הפעילים והמצביעים, והאשים במילים חריפות כי הליכוד, התנועה האיסלאמית ובל"ד חברו יחד כדי להדיח את חד"ש מהנהגת העיר. עוד אמר, כי השלטונות מעוניינים להסיג לאחור את ההישגים שהשיגו תושבי נצרת, מאז ניצחה החזית ב-1975 ותופיק זימד נבחר לראשות העיר.

הבחירות החוזרות בעיר התקיימו בעקבות קביעת בית המשפט העליון בחודש שעבר. הפסיקה ניתנה לאחר התערבותם של היועץ המשפטי לממשלה **יהודה וינשטיין** ושר הפנים **גדעון סער**, אשר לא הסתירו את רצונם לראות במפלגת חד"ש בנצרת, שהיא העיר המרכזית של הציבור הערבי בישראל.

הפקת הלקחים

בעקבות ההפסד הצורב שנרשם בנצרת, עיר שהייתה בהנהגת חזית נצרת הדמוקרטית מזה כ-40 שנה, נערכו בסוף השבוע בנצרת ישיבות של הלשכה הפוליטית של מק"י ושל לשכת חד"ש. במוצ"ש נערך מפגש בהשתתפות עשרות פעילות ופעילים מרכזיים בעיר, ובראשם ג'ראייסי, יחד עם חברי הכנסת **מוחמד ברכה ודב חנין** ומזכיר חד"ש **איימן עודה**. בין היתר נאמר, כי בתום כהונתו של סלאם תהיה החזית נחושה לשוב לראשות העיר. עוד צוין, כי חרף המפלה בבחירות לראשות העיר, סיעת חד"ש היא הסיעה הגדולה במועצת העיר.

בדיונים שנערכו בסוף השבוע, לא הסתירו ראשי מק"י וחד"ש את איכותם מתוצאות הבחירות בנצרת, שנערכו בדיוק ביום בו החליטה הכנסת להעלות את אחוז החסימה (ר' עמוד השער). אומנם העובדה שחוק המשילות נחקק בכנסת והבחירות לראשות עיריית נצרת התקיימו באותו היום זה רק צירוף מקרים. אך הכוונה הפוליטית היא אותה כוונה:

לרענן את התכנית הפוליטית של מק"י

מאת יובל דרייר-שילה

אין טעם לנסות להכחיש את המשבר בו מצויות מק"י וחד"ש, ואירועי השבוע שעבר – ותוצאות הבחירות הנצרת והחקיקה הימנית בכנסת – הדגישו זאת ביתר שאת. עם זאת, ההכרה בקיומו של משבר לא מספיקה כדי לפתח את הכלים להתמודדות עמו, וגם ניתוח נכון של הסיבות למשבר אינו מספיק. רבים מציינים בצדק, כי מק"י וחד"ש סטו מעקרונותיהן, וכי סטייה זו הביאה עמה מפלה. הסבר זה איננו שגוי כלל, אבל הוא גם איננו מספיק כדי לאתר את המוצא מן המשבר. "לחזור לעקרונות" זו מטרה ראויה, אבל קשה לפרוט אותה למהלכים קונקרטיים. מצד שני, מאחר שהמשבר איננו טכני, אלא הוא בעל עומק פוליטי-רעיוני של ממש, אין לזנוח את הצורך בשינוי עומק, ובוודאי שאין להסתפק במסקנות פרסונאליות או במסקנות ארגוניות שטחיות.

אם כן, מה נחוץ למק"י ולחד"ש כדי לצאת מן המשבר? כדי לענות לשאלה זו, חשוב לחשוב מחדש על חד"ש, וגם על מק"י, כעל כלים פוליטיים, ששימור כוחם כשלעצמו איננו מטרה, אלא אמצעי בלבד. זמן רב מדי הושקעו האנרגיות שלנו בשימור כוח פוליטי זה, במקום בפיתוח. בתקופה זו הגענו אומנם להישגים פוליטיים, שנבעו מהרלוונטיות הברורה של עקרונותינו, אך בה בעת חשנו את הדלדול המתמיד ברלוונטיות של המבנה הפוליטי המתיישן שלנו.

בתוך כך, נלכדנו במלכודת ההצלחה. בלבול רב נגרם לנו בשל הצלחת העקרונות שלנו בתחומים רבים. תחילה, בתחום המדיני ובתחום זכויות המיעוט הלאומי הערבי-הפלסטיני, ולאחר מכן בתחום החברתי-כלכלי, ובייחוד מאז מחאת קיץ 2011. זאת, דווקא בתקופה של משבר עומק רעיוני ופוליטי בחברה.

בשבוע שעבר פרסם אברהם בורג, לשעבר ח"כ מטעם מפלגת העבודה ויו"ר הכנסת, מאמר המציע להקים ברית פוליטית יהודית-ערבית חדשה, בעקבות הגבהת אחוז החסימה. ואילו בוזי הרצוג, העומד כיום בראש מפלגת העבודה, ביקש מח"כ אחמד טיבי להיות זה שפותח את הדיונים בישיבת האופוזיציה, מתוך מחויבות לשותפות עם הציבור הערבי לכאורה. שניהם, כמובן, אינם מקבלים את העקרונות העמוקים של השמאל העקבי, אך הם נכונים לאמץ את עמדותינו הקונקרטיות יותר מבעבר.

ככל שעמדותינו קנו אחיזה בציבור רחב יותר ובכוחות פוליטיים מתחרים לנו, התחזקה ההערכה כלפי חד"ש וכלפי מנהיגיה, ובה-בעת נחלשה הרלוונטיות של חד"ש, ובעקבותיה גם של מק"י, כגוף פוליטי המציע אלטרנטיבה ומוביל דרך. כעת, המשימה העומדת בפנינו היא כפולה: לעבור ממשימה של שימור של המוסדות הפוליטיים שלנו אל עבר משימה של פיתוחם מחדש, בצורות חדשות המתאימות למציאות חדשה. בה בעת, עלינו להרכיב סדר עדיפויות פוליטי חדש, כדי להתמודד עם המשבר שנבע בעצם מהצלחת המסרים שלנו בתחומים שונים. לשם כך, דרושה הערכה אסטרטגית מחודשת בשלושה עניינים, שרענון התוכנית הפוליטית שלנו לגביהם תאפשר לחד"ש ולמק"י לקחת על עצמן מחדש את עמדת ההובלה הרעיונית והפוליטית של השמאל.

העניין הראשון, שהוא הבסיסי ביותר מבין הרעיונות שלנו וגם השנוי-במחלוקת ביותר, הוא נושא השינוי החברתי העמוק – הדרך אל הסוציאליזם. מחאת 2011 הובילה רבים להבין כי חלופה סוציאליסטית, ואפילו חלופה של חברה נטולת מעמדות – היא יעד פוליטי ראוי, ולא רק מוצג מוזיאוני מתקופות רחוקות. עלינו להעריך מחדש את האתגרים העומדים בינינו ובין יעד זה.

אין כוונתי שנכריז על סיכויים ממשיים למהפכה סוציאליסטית מנצחת בישראל ובמזה"ת כבר מחר, אלא שנגדיר את התנאים ההכרחיים שיאפשרו שינוי חברתי יסודי בעתיד. בלי החזרת האופק הסוציאליסטי אל התכנית שלנו, לא יישאר טעם בקיומה של מפלגה קומוניסטית בארץ.

העניין השני הוא המאבק לסיום הכיבוש. מק"י צריכה לקחת חלק מרכזי בהיערכות מחדש של הציבור המתנגד לכיבוש, שנמצא כרגע במצב של חוסר ארגון מוחלט. ארגון מחדש זה חייב להיות על בסיס של עצמאות פוליטית, כלומר לא כשלוחה של פוליטיקאים מן המרכז הציוני בישראל, המדברים בשם "ההליך שלום" מדומה, לא כשלוחה של האיחוד האירופי או של ממשל אובמה, ואף לא כשלוחה של הרשות הפלסטינית. זו משימה קשה, שבטרם נתחיל בה עלינו להעריך מחדש את האסטרטגיה הנכונה למאבק. אך זו משימה ששכרה בצדה, כיוון שמחנה גדול בישראל זקוק כעת לארגון מחדש ולמשימות פוליטיות חדשות כדי לממש את כוחו.

העניין השלישי הוא מאבקו של הציבור הערבי לשוויון. בתחום זה, חד"ש מצאה את עצמה בעשור האחרון מובלת ולא מובילה. תחילה בידי זרם פוליטי תרבותי-זהותי בציבור הערבי, ולאחר מכן בידי תנועות צעירות חדשות, המנוכרות מפוליטיקה מפלגתית, אך מקבלות רבות מהנחות היסוד של חד"ש. עדכון של האסטרטגיה שלנו במאבק זה הוא הכרחי כדי שנוכל להציע אופק פוליטי לתנועות הצעירים ותומכיהן, כמו גם לרבים בציבור היהודי המוכנים לקחת חלק במענה יהודי-ערבי לצעדי ממשלת הימין.

התחדשות זו של יעדינו הפוליטיים תאפשר לנו ללכד ולהוביל את השמאל בציבור היהודי והערבי להישגים. אם עד לאחרונה היה צורך לאזן בין מטרות של התחדשות ושל שימור המבנים הפוליטיים הקיימים, מגיעה ההחרפה האחרונה במשבר שחוה המפלגה ומכתיבה לנו להתמקד קודם כל בהתחדשות.

בימת דיון לקראת ועידת מק"י

מאמרי דעה רעיוניים ופוליטיים לבימת הדיון לקראת הועידה שלא-מן-המניין של מק"י, נא לשלוח אל: zohaderekh@gmail.com

מסרבים לשרת את הכיבוש מאמינים בחברה צודקת

חשוב לזכור, שהזרם המרכזי של החברה הישראלית תומך בגיוס לצבא, ונותן גיבוי, למעשה, למעשים האלימים והכוחניים שצה"ל מבצע בשטחים. לכן, זה לא מפתיע שמרבית התגובות לפרסום המכתב היו בגנותו. אך בצד זה, היו גם תגובות חיוביות שעודדו אותנו. אנחנו מקווים שהדיון שנוצר בתקשורת סביב למכתב יסייע להפיץ את הרעיונות שהנחו אותנו.

בשבוע שעבר דווח בתקשורת, כי קבוצה של כ-60 בני נוער מרחבי הארץ, פרסמו מכתב ובו הם מצהירים על כוונתם לסרב לשרת בצבא בשל התנגדותם לכיבוש. המכתב זכה בעניין תקשורתי ועורר דיון ציבורי. "עבודת הניסוח של המכתב החלה בתחילת שנת הלימודים הזו, אחרי ויכוחים רבים שנערכו ושיחות רבות שניהלנו על תוכן המכתב, על המשמעות שלו, ועל מהו המסר שאנחנו רוצים להעביר באמצעותו", מספר שקד הררי, בן 18 מבת-ים, מהחותמים הראשונים על המכתב. הקבוצה המתגבשת של צעירות וצעירים, שביניהם גם צעירים ערבים-דרוזים, לוותה בידי שמרי צמרת ונועה לוי, שהיו חתומים על מכתב השמיניסטים של שנת 2002. בעת שניסחו את המכתב הגיעו היוזמים להחלטה: "החלטנו שאנחנו רוצים שזה יהיה מכתב שקורא לסרבנות גיוס כללית, ולא רק לסירוב לשרת בשטחים הכבושים. במכתבי השמיניסטים הקודמים לא נכללה קריאה כזו", אמר הררי.

מכתב הסרבניות והסרבנים 2014

אנו, אזרחי/ות מדינת ישראל, מיועדות/ים לגיוס לצבא. אנו פונות/ים לקוראי/ות מכתב זה בהזמנה להניח בצד את הברור מאליו, ולשקול מחדש את משמעות השירות בצבא. אנו החתומות/ים מטה מתכוונות/ים לסרב להתגייס, והסיבה העיקרית לסירובנו – היא התנגדותנו לכיבוש השטחים הפלסטינים על ידי הצבא. הפלסטינים בשטחים הכבושים חיים תחת שלטון ממשלת ישראל, על אף שלא בחרו בה, ואינם יכולים להשפיע באופן חוקי על קבלת ההחלטות שלה. מצב זה אינו שוויוני ואינו צודק. בשטחים אלו מופרות זכויות אדם על בסיס קבוע, ומתבצעות פעולות הנחשבות לפשעי מלחמה על פי החוק הבינלאומי, כגון הוצאות להורג ללא משפט ("חיסולים"), בניית התנחלויות, מעצרים מנהליים, עינויים, ענישה קולקטיבית, וחלוקה לא-שוויונית של משאבים כמו מים וחשמל. כל שירות צבאי תורם לשימור המצב הקיים, ולכן, על פי מצפוננו, איננו יכולות/ים לקחת חלק במערכת אשר מבצעת את המעשים שתוארו.

הבעיה במערכת הצבאית אינה מסתכמת בפגיעה בחברה הפלסטינית, אלא מחלחלת לחיי היום יום בחברה בישראל: היא מעצבת את החינוך בבתי הספר, את ההזדמנויות בשוק העבודה, וגורמת לגזענות ולאלימות בתוך החברה, ולאפליה אתנית, לאומית ומגדרית.

אנו מסרבות/ים לסייע למערכת הצבאית לקדם ולהנציח את העליונות הגברית. לדעתנו, הצבא מעודד אידיאל גברי אלים ומיליטריסטי של "החזק שולט". אידיאל זה פוגע בכולנו, ובעיקר במי שאיננו/ה תואמת/ת דמות זו. נוסף על כך, אנו מתנגדות למערכת הכוח הדכאנית והמפלה מבחינה מגדרית המתקיימת גם בתוך המסגרת הצבאית עצמה. אנו מסרבות/ים לוותר על עקרונותינו וערכינו כתנאי להשתלבות בחברה. סירובנו הוא תוצאה של חשיבה מעמיקה ואנו שלמות/ים עם בחירתנו.

אנו קוראות/ים לבני/ות גילנו, לחיילות/ים בשירות סדיר ומילואים ולכלל אזרחי/ות מדינת ישראל, לשקול מחדש את עמדתן/ם בנוגע לכיבוש, לגיוס לצבא ולתפקיד הצבא בחברה. אנו מאמינות/ים בכוחן/ם וביכולתן/ם של האזרחיות/ים לשנות את המציאות הקיימת, וליצור חברה הוגנת וצודקת יותר, וסירובנו הוא ביטוי לאמונה זו.

למה לא להסתפק בקריאה לסרבנות לסוגיה השונים, מסירוב לשרת בשטחים ועד לסירוב להתגייס?

לדעתנו, כל חייל – בעצם היותו חלק מהמנגנון המתחזק את הכיבוש – לוקח חלק פעיל בהנצחתו, בין אם מדובר במישהי שמשרתת כמורה-חיילת בבתי-ספר, ובין אם מדובר במישהו שמשרת כחייל קרבי בגדה המערבית. גיוס לצבא והפיכה לחייל – פירושה להסכים לקחת חלק אקטיבי בדיכוי של העם הפלסטיני, אבל גם בדיכוי שלנו, של אזרחי ישראל. הכיבוש הוביל לזליגה של נורמות צבאיות לתוך החיים האזרחיים, ולהתגברות של מיליטריזם בחיי היומיום. זה משפיע על מערכת החינוך ועל כל החברה.

מה אתם מתכוונים להשיג?

המטרה העיקרית היא לחזק את המאבק נגד הכיבוש בשטחים, ולתרום לשינוי התפיסה הקיימת בישראל לגבי הצבא ומקומו בחברה. כיום, זה נראה מאוד מובן מאליו כי כל צעיר יהודי בן 18 – צריך להתגייס לצבא. יש מעין מסלול חיים רגיל, אשר דור ההורים שלנו ייעד לנו, שמגובה באמירה ש-"צריך להגן על המדינה". אנחנו רוצים לערער על התפיסה הזו, שנחשבת כיום דבר מובן מאליו.

ישוחר עומר סעד

עשרות פעילים מתנועת "יש גבול", מוועד היוזמה הערבי-הדרוזי וממכתב השמיניסטים החדש, קיימו הפגנה (15.3) על צלע ההר ליד כלא 6, בקריאה לשחרור סרבן המצפון עומר סעד. סעד, בן 18 מהכפר מע'אר, כלוא כבר למעלה מ-100 ימים בשל סירובו להתגייס לצבא.

כשליברלים מדברים על זכויות אדם

בעיתון "הארץ" פורסם (12.3) כי ארגון זכויות האדם "אמנסטי אינטרנשיונל" מגבש מסמך מדיניות, אשר תומך במיסוד הזנות, תוך התעלמות או המעטה בחשיבות העובדה שזנות כרוכה, לעיתים קרובות, בסחר בנשים. באופן לא מפתיע, הסתבר שבעלים של חברת ליווי היה אחד הכותבים של טיוטת המסמך. ואכן, נייר העמדה עושה שימוש בשפה, בגישה ובאוצר דימויים הלקוחים מעולם הערכים הקפיטליסטי, לפיו אלימות וניצול הם ביזנס לגיטימי.

הצלתן של נשים הכלואות בבתי זונות בניגוד לרצונן – לרוב קורבנות סחר בנשים, ולעיתים גם קטינות – מכונה בדר"ח בשם "התערבות יתר". אותו מושג בדיוק משמש את נחמיה שטרסלר ודומיו כדי להסביר, מדוע אין זה תפקידה של הממשלה לסבסד את מחיר הלחם.

לגישתם, השוק החופשי הוא מידת כל הדברים, בין אם זה מוצר מזון על המדף במכולת ובין אם זה גוף של אישה בבית זונות. גם לזה וגם לזה יש מחיר, גם את זה וגם את זה ניתן לקנות, וגם בשוק המזון וגם ב-"שוק המין" – אין מקום ל-"התערבות יתר".

תפיסת העולם הליברלית מכירה בחירויות דמוקרטיות (כגון הזכות להצביע, חופש הביטוי וכו'), אך שוללת זכויות חברתיות (כגון הזכות לדיוור, הזכות לחינוך, הזכות, לבריאות וכו'). אולם בעשותה כן, היא שומטת את הקרקע מתחת לאותן החירויות הדמוקרטיות שהיא מתחייבת לספק.

בדמוקרטיה הקפיטליסטית יש בחירות לפרלמנט. ואכן, גם לאישה הכלואה בניגוד לרצונה בבית זונות וגם לסרסור שלה – לשניהם הזכות להצביע בבחירות, והקול של כל אחד מהם – משקלו בקלפי שווה.

בדמוקרטיה הקפיטליסטית יש חופש קניין. ואכן, גם לקטינה הנאלצת לעסוק בזנות ונאנסת באלימות בידי גברים רבים מדי יום וגם לסרסור שלה, לשניהם שמורה הזכות לרכוש מכוננית חדשה אשר תהפוך להיות הקניין הפרטי שלהם. אפילו נחקק סעיף מיוחד בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, כדי להבטיח שאין רשות לאחרים – לא לאנשים פרטיים ולא למדינה – לגעת במכוננית החדשה, שאותה זונה או אותו סרסור יבחרו, מרצונם החופשי, לרכוש לעצמם מכספם הפרטי.

בדמוקרטיה הקפיטליסטית יש חופש עיתונות. ואכן, לאותה קטינה הנאלצת לעסוק בזנות ונאנסת באלימות בידי גברים רבים – שמורה הזכות להקים עיתון יומי, ממש כמו שיש לשלדון אדלסון או לעמוס שוקן.

העובדה שבארגון "אמנסטי אינטרנשיונל" משתמשים ברטוריקה ליברלית כדי להצדיק "תעשייה" של אונס שיטתי של נשים, היא רק דוגמא נוספת לחוסר הרלוונטיות של המלל הקפיטליסטי עבור רוב האנושות. אם רוצים לחיות בחברה דמוקרטית באמת, בחברה המאפשרת לכלל האוכלוסייה לממש את החירויות הדמוקרטיות המובטחות להם, בחברה שבה זכויות אזרח הן לא אות מתה על הנייר – אז הקפיטליזם לא מספק את התשובות.

כדי להיות דמוקרטים, צריך להיות סוציאליסטים. וכמו שמסמך המדיניות של "אמנסטי אינטרנשיונל" מחיש, גם כדי להיות פמיניסטיות/ים – צריך להיות סוציאליסטיות/ים.

אורי וולטמן

אפוזיציה נחושה מול ממשלה דורסנית

המשך מעמוד השער

בתגובה למסמך שנחשף בתקשורת, בו חתמו חברי סיעות הקואליציה על התחייבות הדדית לתמוך בשלושת החוקים, הדגיש ח"כ חנין כי: "על מדינת ישראל השתלטה ברית בריונים שכופה את רצונה לא רק על המיעוט, אלא גם על הרוב בכנסת. משיחות שקיימתי עם חברי כנסת, ברור לי שבהצבעה חופשית, על פי מצפונם, היו כמאה חברי כנסת מצביעים נגד ההעלאה החדה המוצעת באחוז החסימה. ועל כן, נקט ליברמן בשיטת האולטימטום וסחט את כולם כדי שיתמכו בהעלאה כזאת של אחוז החסימה, שנועדה לזרוק את הערבים החוצה מהפוליטיקה הישראלית".

בכירים בממשלה ובקואליציה מתחו ביקורת על המהלך של האפוזיציה, ובמיוחד – על ח"כ דב חנין. בתכנית הרדיו "עושים צהריים" המשודרת בגלי צה"ל, אמר שר האוצר יאיר לפיד לעיתונאית יעל דן, כי "חברי האפוזיציה סתם עושים תרגיל, כשהם אומרים שלא הוקצב זמן מספיק לדיונים בשלושת החוקים. כבר שנה מנהלים דיונים אינסופיים על החוקים. אז עכשיו, במקום 482 נאומים של דב חנין, נשמע רק 481 נאומים".

יו"ר הקואליציה, ח"כ יריב לוין (ליכוד), ניסה לשדל את ח"כ בוז'י הרצוג ליישר קו עם הממשלה, ולחדול משיתוף הפעולה הפרלמנטארי עם שאר סיעות האפוזיציה, באומרו: "אני קורא ליו"ר האפוזיציה לגלות, גם אם באיחור, מנהיגות ואחריות, ולהפסיק את המשחק הלא מכובד הזה. יש לנו מדינה אחת, פרלמנט אחד, צבא אחד ומשטרה אחת, ומי שחושב שהוא יכול לאיים על הדמוקרטיה ולנהל דיון אלטרנטיבי, סולל את הדרך לכאלה שייקחו את זה למקומות שאני מפתח להעלות על דעתי. לא ייתכן שח"כ חנין ינהל את האפוזיציה. הזנב שמורכב מסיעה קיצונית בת ארבעה מנדטים מקשקש בכלב, במקום שראשי סיעות האפוזיציה יובילו אותה באופן אחראי".

ביום שלמחרת חקיקת שלושת החוקים, הגישה האפוזיציה הצעת חוק לביטול העלאת אחוז החסימה וחוק המשילות. ח"כ חנין אמר: "ליברמן ניצח היום בקרב, אבל המאבק עוד לא הסתיים. הוא הצליח לסחוט מחברי הקואליציה תמיכה בהעלאה חדה של אחוז החסימה. למהלך של ליברמן שתי מטרות: העמקת ההפרדה בין יהודים וערבים בפוליטיקה ובניית חומות גבוהות מסביב לכנסת כדי להפוך אותה למועדון פוליטי סגור בפני כוחות של שינוי חברתי. אסור להשלים עם מציאות כזאת, וניתן, בהחלט ניתן, לשנות אותה".

עוד אמר ח"כ חנין: "זה היה מאבק ארוך וקשה בכנסת. היו לנו בו גם הישגים. למשל, ההתייצבות המשותפת של כל האפוזיציה במערכה הזאת. ליברמן ניצח הפעם בזכות סחטנות וקומבינה. אבל, בוודאי כשרבים כל כך מתנגדים למהלך, אסור להשלים איתו. היום אנחנו מתחילים במאבק להורדת אחוז החסימה. לא ניתן לחומות שהם בונים מסביב לפוליטיקה להשאיר כה רבים בחוץ".

נחוץ ועד ארצי למרצים מן החוץ במכללות

לגבי סכסוך העבודה שהוכרו במכללה האקדמית תל-אביב-יפו, כסיף מספר כי עד לא מזמן, הייתה התקדמות במשא-ומתן בין המרצים מן החוץ לבין הנהלת המכללה. אולם לפני מספר שבועות, הוועדה לתקצוב ולתכנון (ות"ת) וועד ראשי המכללות (ור"מ) החליטו באופן חד-צדדי על מתווה ארצי חדש להעסקה של מורים מן החוץ. "טענתם הייתה, כי כיוון שאין ארגון עובדים יציג ארצי של המרצים מן החוץ, אז אין עם מי לדבר, והם החליטו לפגוע בתנאי ההעסקה ולהוריד את שכר המורים. הנהלת המכללה האקדמית ת"א-יפו קפצה על המציאה, והחליטה לאמץ את המתווה של ות"ת", סיפר כסיף. על רקע זה, הכריז ועד המורים מן החוץ במכללה על סכסוך העבודה.

בתום חצי שנה של מגעים בין ועד המורים מן החוץ במכללה האקדמית תל אביב-יפו, המאוגדים בארגון "כוח לעובדים", לבין הנהלת המכללה – הודיע הוועד להנהלה כי הוא מכריז על סכסוך עבודה. מ-"כוח לעובדים" נמסר כי "הפערים העמוקים בעמדות הצדדים יובילו ככל הנראה לנקיטת צעדים ארגוניים".

המרצים מן החוץ במכללה מועסקים על בסיס חוזה סמסטריאלי, התקף ל-4-5 חודשים. כתוצאה מכך, הם מפותרים בתום כל סמסטר ומועסקים מחדש, וכן מרביתם אינם מקבלים שכר בחודשי הקיץ. בשיטת העסקה נצלנית זו, זכויותיהם הסוציאליות נפגעות ומשרתם בשנה שלאחר מכן אינה מובטחת. העסקת מרצים מן החוץ על בסיס חוזה סמסטריאלי רווחת במוסדות רבים להשכלה גבוהה, אולם פוגעת קשות בביטחונם התעסוקתי. גם המרצים מהחוץ באוניברסיטאות התמודדו בעבר עם בעיית ההעסקה הארעית, אך הבעיה נפתרה לאחר מאבק ממושך של הסגל האקדמי – כולל שביתות ועיצומים. בעקבות שביתה ארוכה ב-2008, קיבלו המורים מהחוץ מעמד של עמיתי הוראה, וצומצם נוהל הפיטורים התקופתי.

"מורגש חסרונו של ארגון ארצי של המרצים מן החוץ במכללות האקדמיות", אומר ד"ר **עופר כסיף**, חבר הלשכה הפוליטית של מק"י ומרצה למדעי המדינה. בעבר, עמד כסיף בראש מסגרת של מורים מן החוץ, שהייתה מיוצגת במועצה המתאמת הארצית של ארגוני הסגל במכללות. המועצה לא הייתה ארגון עובדים יציג, אלא גוף מתאם בין נציגי 16 מתוך 22 המכללות הציבוריות המתוקצבות. "בין 70%-ל-80% מהמרצים במכללות הם מרצים מן החוץ, אולם בזמנו – הייתה הנציג היחיד במועצה של המרצים מן החוץ. שאר 15 החברים ייצגו את הסגל הבכיר ואת המרצים שזכו בקביעות. כתוצאה מכך, המועצה המתאמת לא גילתה עניין בייצוג המרצים מן החוץ". כסיף התפטר מן המועצה, לאחר שזו הכירה במכללת אריאל כ-"אוניברסיטת אריאל".

הסטודנטים לפיזיותרפיה שובתים ומפגינים

בשבועות האחרונים, מצויים הסטודנטים לפיזיותרפיה במספר מוסדות אקדמיים במאבק מול שר החינוך והמועצה להשכלה גבוהה (מל"ג). הסטודנטים מוחים על צעדים אשר שהם - "מהלכים שיובילו להתמוטטות מקצוע הפיזיותרפיה".

ועד הסטודנטים הארצי לפיזיותרפיה הוקם בחודש מאי בשנה שעברה, והוא כולל סטודנטים הנבחרים לייצג את הלומדים בחוגים לפיזיותרפיה באוניברסיטאות תל-אביב, חיפה ובן-גוריון ובמכללות צפת ואריאל. הרקע להקמת ההתארגנות הוא המחסור במקומות עבודה בהם יוכלו הסטודנטים לעבור הכשרה קלינית (סטאז'), המהווה חלק מרכזי בלימודי הפיזיותרפיה.

לדבריהם, "במשך שנים העלימו עין במל"ג, ובכך סייעו להידרדרות במצב. כיום, יש יותר סטודנטים מאשר מקומות התנסות, וכתוצאה מכך – חלה ירידה באיכות ההתנסויות". כיום, מצויים רק 220 מקומות הכשרה מתאימים, בעוד שמספר הסטודנטים לפיזיותרפיה בארץ עומד על 345.

שלוש ועדות שונות של המל"ג התריעו משך שנים על המחסור במקומות התנסות, וקבעו כי אין מקום לפתוח חוגים חדשים לפיזיותרפיה. חרף זאת, נפתח חוג כזה במכללת צפת, ובחודש אוקטובר האחרון – גם בקריה האקדמית קריית-אונו. "ההנהלה בקריית-אונו הודיעה כי תבטיח מקומות התנסות ללומדים אצלה. המשמעות היא שסטודנטים שידם אינה משגת ללמוד במכללה פרטית, עלולים למצוא עצמם ללא סטאז', ולימודיהם יתארכו לחמש שנים במקום ארבע", אומרים בוועד הסטודנטים.

בוועד הסטודנטים לפיזיותרפיה החלו להחתים על עצומת תמיכה, ערכו השבתות של הלימודים, וכן קיימו מספר הפגנות בקמפוסים, בתמיכת אגודות הסטודנטים. לדבריהם, יש להפחית את מספר המקומות בחוגים לפיזיותרפיה ב-20%, בשתי פעימות לאורך שנתיים. תכנית העבודה שמציעים הסטודנטים כוללת סגירה של המחלקה לפיזיותרפיה בקריית-אונו ופיזור הסטודנטים הלומדים בה בין המחלקות הקיימות. כמו כן, הם דורשים כי סטודנטים יתוגמלו כראוי במהלך תקופת הסטאז', בניגוד למצב הקיים של תגמול זעום.

לחתימה על עצומת התמיכה במאבק הסטודנטים לפיזיותרפיה: www.atzuma.co.il/savept

**ניתן לקבל את
"זו הדרך" מדי שבוע
בדואר אלקטרוני
או בדואר רגיל**

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח
 כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com
המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות
המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלה
הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205, תל-אביב, מיקוד 6126402

מדוממים את התקשורת בישראל

בידי משפטני ההסתדרות, והללו יצטרכו להחליט אם יש בו בגדר הפרה של פסק הדין, דבר שיצדיק הגשת תביעה משפטית נגד ההנהלה.

שולחן עגול בנושא הגדלת

ייצוג נשים ברשויות המקומיות

ביום א', 23 במאס, בשעות 16:30-20:00, יתקיים במכון ון ליר בירושלים (רח' ז'בוטינסקי 43) שולחן עגול בנושא גיבוש אסטרטגיה להגדלת ייצוג נשים ברשויות המקומיות. האירוע מאורגן בידי "שוות" – המרכז לקידום נשים בזירה הציבורית". בין המשתתפות: **עאידה תומא-סלימאן** (מנכ"לית עמותת נשים נגד אלימות וחברת הלשכה הפוליטית של מק"י) ו**ומהא אלנקיב** (חברת מועצת העיר לוד מטעם חד"ש). הכניסה חופשית, אך מותנית בהרשמה מראש באימייל: shavot@vanleer.org.il

מק"י וחד"ש ת"א

בשבת, 22 במאס, בשעה 12:00, במועדון הגדה השמאלית, אחד העם 70

אקטיב זכויות עובדים: מבוא לפעיל המתחיל

במפגש הפתיחה של האקטיב, יידונו השאלות: מה הזכויות של עובדים מתאגדים? איך מקימים ועד? אילו מאבקים יש עכשיו באזור, ואיך נכנסים לפעילות?

בתכנית: ח"כ לשעבר **תמר גוז'נסקי** – על תפקיד כוחות שמאליים בפעילות בקרב עובדים; עו"ד **מור סטולר** (סיעת חד"ש בהסתדרות) – דע את זכויותיך; **שרון לוזון** (חבר הנהגת כוח לעובדים) ועו"ד **נועה לוי** (סגנית יו"ר ארגון הסגל האקדמי הזוטר באוניברסיטת ת"א).

מק"י ת"א

ביום ג', 1 באפריל, בשעה 19:30, במועדון, אחד העם 70

אסיפת סניף שנתית

על סדר היום:

1. דו"ח ועד הסניף היוצא
2. בחירת ועד סניף חדש
3. תכנית עבודה לשנה הקרובה

חברות וחברי הסניף מוזמנים

עובדי רשות השידור פותחים במערכה ציבורית נגד מדיניות הממשלה, המבקשת לסגור את הרשות ולפטר את עובדיה. העובדים הודיעו כי ב-19 במאס יקיימו הפגנה מול משכן הכנסת, בעת שוועדת הכלכלה דנה במסקנות שהגישה הוועדה בראשות רם לנדס. עוד הודיעו, כי יום קודם לכן יקיימו עיתונאי קול ישראל וערוץ 1 כנס מחאה בבית סוקולוב בתל-אביב.

בהודעה שפרסמו במשותף אגודות העיתונאים בירושלים ובתל-אביב, נכתב: "לא נאפשר לפטר את עובדי רשות השידור ולצרף כ-2,000 משפחות למעגל האבטלה. לא להחשכת ערוץ 1 ולהדממת קול ישראל". המלצות ועדת לנדס, שהוגשו לפני כשבועיים לשר התקשורת, כוללות את סגירת רשות השידור, פיטורי כאלף עובדים, ופתיחה של רשות שידור ציבורית חדשה, אשר בה יוגבלו עלויות השכר של העובדים.

במקביל, בזמן שעובדי רשות השידור מתארגנים למאבק, הודיע שלמה בן-צבי – הבעלים של העיתונים "מעריב" ו-"מקור ראשון", בהם מועסקים 183 עובדים – כי הוא מוציא את העובדים ל-"חופשה ללא תשלום", ולמעשה – שולח אותם הביתה ללא משכורת.

בהודעה שפרסם ועד עיתונאי מעריב (12.3), נכתב: "החלטנו כולנו פה אחד שאנחנו לא מוכנים לשתוק עוד. כמעט שנה וחצי מאז אחרונת ההפגנות הגדולות שלנו, יצאנו יחד לרחובות, חסמנו את צומת מעריב, והזכרנו לציבור, להנהלה, לנאמן ולבית המשפט שעובדי מעריב אינם שקופים ושזכויותינו אינן הפקר. גם אם אנחנו הולכים לישון הלילה בלב כבד, אנחנו יכולים להיות מאוד גאים במפגן הכוח והנשמה הזה. כל הכבוד למי שבא ואמר את מה שהיה צריך להיות מובן מאלי: מעריב זה אנחנו".

פרטנר מנסה למנוע התארגנות עובדים

מאות מעובדי חברת התקשורת פרטנר חתמו על טפסי התפקדות להסתדרות, ואולם מתנגדי ההתארגנות מטעם ההנהלה מפיצים איגרת לעובדים המנסה לשכנע אותם לסגת מהמהלך ולוותר על הרעיון של הקמת ועד.

בחזרו אותן הניחו המכנים עצמם "מתנגדי ההתארגנות" בכל עמדות העבודה, נאמר: "ההסתדרות בעיקר רוצה את הכסף שלנו. ברגע שיוקם ועד, נשלם מהנטו סכום השווה ל-1% מהשכר + 50 שקל מיסי ועד, ובממוצע – 130-200 שקל בחודש. בחישוב מהיר, הוועד שיוקם בפרטנר, יכניס לקופת ההסתדרות כ-10 מיליון שקל בשנה". בהמשך החזרו נאמר, כי "גם בלי לשלם כסף כל חודש", מקבלים העובדים תנאים סוציאליים דוגמת בונוסים, ארוחות מסובסדות, וכו'.

יצוין, כי לפי פסיקת בית הדין הארצי לעבודה מתחילת 2013, הידועה כ-"פסק דין פלאפון", למעסיק אסור להתערב במהלך ההתארגנות של עובדיו, גם בדרך של הבעת עמדה נגד ההתארגנות או בעדה. החזרו שהופץ בפרטנר ייבחן כעת